

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2885

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels, ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTCENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Vierde Jaargang, No 13. September No 2.
1931

Oproep aan onze Amsterdamsche lezers.

Sociologisch Bureau.

De ontzaglijke concentratie van het kapitaal in trusts, monopolies en de kstaat heeft de oude arbeidersbeweging in een ernstige crisis gestort. Vroeger, in de uitbouwperiode van de kapitalistische warenproductie bij geringe concentratie van het kapitaal, waren de vakverenigingen en de politieke hervormingspartijen in staat, nog verbeteringen tot stand te brengen door middel van beperkte beroepsstakingen of door met sommige burgerlijke klassen een eenheidsfront aan te gaan. Die tijd is voorbij. De concentratie van het kapitaal heeft deze mogelijkheden vernietigd: de beperkte beroepsstaking en de parlementaire hervormingspolitiek behooren objectief op de puin-
hoopen der geschiedenis.

De traditie werkt echter heel lang na. En zoo spreekt het dus van zelf, dat de arbeiders nog steeds aan de oude politiek, waarvan ze destijds de vruchten hebben gezien, vasthouden en slechts aarzelend hun oude strijdmethoden opgeven.

Nieuwe strijdmethoden worden echter niet door deze of gene "uitgedacht", maar ze worden geboren in de praktijk van de klassenstrijd. In de komende klassenstrijd zullen we daarom steeds elementen vinden, die een nieuwe richting in de strijd aangeven, we zullen elementen moeten vinden, die het oude beroepsfront doorbreken en de strijd op bredere grondslag, op klassebasis tot stand willen brengen. M.a.w.: WE STAAN AAN DE OVERGANG VAN DE ENGE BEROEFSPOLITIEK NAAR DE KLASSEPOLITIEK, we staan voor de groei van het Eenheidsbesef van de arbeiders-
klasse.

Het is van groot belang deze omvorming van de gedachtenwereld der arbeiders nauwkeurig te onderzoeken en in haar groeiproces te volgen. Wie zich met een dergelijk onderzoek bezighoudt, kan daartoe verschillende wegen inslaan, zooals de moderne proefondervindelijke psychologie deze aangeeft. De beste werkbasis lijkt ons echter een nauwkeurig onderzoek van het verloop der stakingen, waar de affecten der arbeiders het sterkst tot ontleding komen.

De Groep van Int.Comm. wil het initiatief nemen, om tot de oprichting van een SOCIOLOGISCH BUREAU te komen, dat in collectieve werkzaamheid de ontwikkeling van het eenheidsbesef aan de hand der stakingen onderzoekt. Daartoe wenden we ons tot onze lezers met het verzoek, zich bij onze administratie op te geven, indien men zich tot dit werk aangetrokken voelt. Iedere arbeider, die met belangstelling de arbeidersbeweging volgt, kan aan dit werk deelnemen. Voorlopig wordt niet meer verlangd, dan dat je nauwkeurig een krant leest, waarna we om de 14 dagen (bij een staking vaker) bijeenkomen, om het materiaal te bespreken, te schiften en te ordenen. Waar in het bijzonder de aandacht aan besteed moet worden is:

Het verzamelen van de stroobiljetten, die gedurende een conflict verspreid worden. De verhouding van de georganiseerden tot de ongeorganiseerden. Eventuele voorstellen, die uit de georganiseerden en de ongeorganiseerden komen. De steunregelingen. De organisatie van het posten. Enz.

Ieder ziet, dat het allemaal heel gewoon werk is, dat ieder kan. Men moet alleen over wat nauwkeurigheid en geduld beschikken. Het gaat hier als met zooveel andere dingen: wat een alleen niet kan, dat kunnen we samen heel goed. Geef je dus op bij onze administratie, dan roepen we je later op voor een eerste bijeenkomst, ter nadere bespreking der werkbasis en een verdeling van het werk.

REVOLUTIONAIRES IN DE S.D.A.P.

Een lezer heeft in de beide voorlaatste P.I.C. een beschouwing gegeven onder bovenstaande titel, met als tweede opschrift: Van Positie en Oppositie.

Heel vaak wordt er door de "uitgevers" der P.I.C. gepraat over de wenschelijkheid van nog groter klaarheid, helderheid onzer schrijfmachinevruchten, maar in vergelijking met dit epistel is alles, wat tot nog toe van ons verschenen is, zoo helder als kristal en eenvoudig als een aardappelmessje van een dubbeltje.

We halen aan: "Een van de klaarste theoretici van de revolutionairen in de S.D.A.P. formuleert 't standpunt van de gewone linkse als volgt: "De Socialist" is een Academische Oppositie, wij willen een Proletarische Positie.

Wie meent, dit te begrijpen, wij bedoelen een eerlijk niet uit zucht dikke woorden voor dunne soep te gebruiken, hem raden we ernstig, oprecht aan, zich in verbinding met een zenuwarts te stellen.

Wat we wel kunnen snappen is, met wat voor grappenmakers we te doen hebben, die met zulke bombarie komen.

Een standpunt formuleren is het uitzetten van de opvatting, die men heeft van de belangrijke vraagstukken, welke aan de orde zijn.

We krijgen alleen maar een positie in de arbeidersbeweging, door met positieven te komen, niet door met 't woord proletarisch te scherm.

Een kleine 25 jaar geleden is de toenmaals beste Marxist v.l.w.o.s in de S.D.A.P. gebleven, ook om een positie. Wat er van terecht is gekomen hebben we gezien: de stakker wist niet eens, dat Gorter brochures over B.O. had geschreven.

-----Om zooals onze "lezer" schrijft te spreken van: "de Gortersche idee van...." is een typeerende fout; de B.O. gedachte is gegroeid in den strijd en komt niet uit het een of ander geleerde hoofd.-----

Het is de oude geschiedenis:

Willen we met alle kracht, waarover we beschikken, de volgens ons juiste inzichten onder de arbeiders brengen, of is er voor z'n eigen persoontje een behoorlijke partij nodig.

We halen nog een zin aan: "Dit is, meenen wij, de eerste maal, dat door revolutionairen 't werk van de rev. in de S.D.A.P. uit principieel oogpunt besproken wordt."

Welk een kinderlijk naieve onschuld klinkt er uit dit pedant zinnetje. Nog nooit heeft iemand zoo'n mooi blauw broekje aangehad als Jantje!!

Lieve jongen, zolang er groepen zijn geweest waren er twijfelachtigen en dazulken wisten altijd argumenten te vinden. Oome Jan van Zutphen uit de oude beweging van de S.D.A.P. noemde dat: "Ze lullen d'r een kont an."

Nog eens: men is slechts revolutionair door wat men "voor staat", niet door min of meer te kanker over gedragingen van leiders.

Daarom is de titel al onzin. IN de S.D.A.P. kan men niet Revolutionair zijn, omdat de partij contra-revolutionair is, als lid is men deel van d i t geheel.

We kregen ingezonden het volgende

Discussie - artikel over de uitgave
Wat is de R.V.O.

In bovengenoemd artikel wordt door de groepen van Internationale Communisten de zaak van de R.V.O. enigszins zonderling belicht. Steller van het artikel begint met een scheldkanonnade op de C.P. en de Sowjet-Unie. Wat dit met de vraag die de uitgave behandelen wil te maken heeft is mij niet geheel duidelijk, reden waarom ik op de bladzijden 1, 2 en 3 niet zal ingaan, maar met blz. 4 beginnen zal. Wat de eerste bladzijden betreft, hierop kom ik in een volgende polemiek wel eens terug.

De R.V.O.

De schrijvers beginnen met te vertellen, dat het "lijkt" alsof met de oude vakvereenigingsopvattingen door de R.V.O. wordt gebroken, terwijl schrijvers reeds direct daarop aankomen met: "de R.V.O. is in den grond niets anders dan een poging om bolsjew. w i s t i s c h e vakvereenigingen te krijgen." Eilacie wat heeft de bolsjew. vakver. met verouderde vakvereenigingsopvattingen te maken! Hierop wordt niet ingegaan. Voorts wordt op geweldige wijze het begrip C.P. en R.V.O. verward. De kwestie wordt absoluut niet

concreet behandeld. Wat er op blz. 4 verder gezegd wordt heeft weinig met de R.V.O. te maken. Beter ware het geweest de politiek van de G.P. en de politiek en tactiek van de R.V.O. gescheiden te behandelen. Enfin ik zal trachten zooveel mogelijk op de kwestie R.V.O. in te gaan, zooveel mogelijk als dat mij door de eenigszins verwarde opstelling te doen is.

Wat de schrijver schrijft over de contributie kan ik volkomen onderschrijven. Echter het gaat in de R.V.O. juist op de wijze zoals hij zegt dat het gedaan moet worden. Immers de contributieregeling is als volgt: Ieder stempellokaal, ieder bedrijf heeft zijn eigen kas. Van de contributie welke door de leden betaald wordt gaat een bepaald % naar de plaatselijke kas en een bepaald % naar de landelijke kas. Dit is voor een goede organisatievorm absoluut noodzakelijk. Hiermede vervallen eendeloze discussies over het bedrag dat aan een landelijk orgaan moet worden afgedragen. Trouwens er is voor een landelijke leiding, welke onmisbaar is, meer noodig dan alleen een orgaan. De arbeiders beschikken dus, als deze regeling doorgevoerd wordt, wel degelijk zelf over de kas. Voor een goede regeling is het ~~zwaar~~ verder noodzakelijk dat aan een plaatselijke leiding een kas verbonden is, daar het te dwaas zijn zou dat b.v. door stempellokaal A en bedrijf B apart massavergaderingen zouden worden uitgeschreven. Om dit te voorkomen wordt dan ook op order van de stempellokalen en bedrijven een massavergadering uitgeschreven en voorts een plaatselijk orgaan uitgegeven, enz. In verschillende kleinere plaatsen zal deze regeling niet zoo kunnen worden uitgevoerd. Hier is dus het houden van een centrale kas aan te bevelen. Wat betreft de uitgave van een blad: ook dit geschiedt inderdaad zoals schr. zegt dat het moet gebeuren, alleen met dit verschil, dat in de R.V.O. de redactie de stukken eerst aan het bestuur voorlegt en deze op zijn beurt na beoordeeling de stukken aan de vergadering van het stempellokaal of bedrijf ter goed of afkeuring voorlegt. Geschiedt dit door nalatigheid van het bestuur niet, dan is de redactie er immers om hiertegen te protesteeren en alsnog voorlegging te eischen, hetgeen dan ook gebeuren zal. Het door jullie uit de Tribune van 19/12/30 (Wat is de R.V.O. enz) aangehaalde, is dan ook geheel verkeerd beoordeeld. Immers het bestuur, plaatselijke en landelijke leiding wordt door de arbeiders zelf benoemd, waaruit voortvloeit, dat als de resp. besturen verantwoordelijk zijn voor den politiek en organisatorischen arbeid van de verschillende groepen, dit de verantwoordelijkheid van de leden zelf is, daar de resp. besturen onder directe controle van de leden staan. Voorts is het logisch, dat men terwille van de enkelen, die altijd tegenstemmen bij ieder voorstel zich niet tot onbezonnen daden zal laten verleiden. Het is immers nooit gewoonte geweest dat in een vereeniging of organisatie de meerderheid zich voegt naar de minderheid. Er is hier geen sprake van een onderwerping aan eigen leiding, neen, de minderheid onderwerpt zich aan de meerderheid. Laffer dan zich te onderwerpen is het, er uit te loopen als men de andere leden niet in zijn schuitje kan laten varen. Dit is toch zeker geen wijze van strijd voeren tegen de overheerschende klasse. De schrijver distilleert tenslotte uit een en ander (de structuur van de R.V.O. is gelijk die

van het N.V.V., hetgeen ik sterk betwijfel of beter gezegd als absoluut onjuist beschouw) dat de R.V.O. niet wil zijn een strijdorganisatie van de arbeiders zelf, maar een bolsjewistische vakorganisatie. Eigenaardig, hoogst eigenaardig vind ik deze conclusie. Hier staat te lezen dat een vakorganisatie geen strijdorganisatie kan zijn, maar nog grooter enormiteit is dat deze organisatie niet van de arbeiders zelf zijn kan. Met spanning zie ik tegemoet een verklaring waarom een vakorganisatie geen strijdorg. zijn kan en voorts waarom deze organisatie niet van de arbeiders zelf is en van wie die dan wel is? (Toch ook niet van de G.P., want dit is een partij bestaande uit arbeiders).

HET OPTREDEN IN DE PRAKTIJK VAN DE R.V.O.

Wat betreft hier over de eigen leiding gezegd wordt met betrekking tot de Allgem. Arbeiter Union - leden moet ik opmerken dat op die conferentie geen sprake was van S.P.D. of K.P.D. of A.A.U.D. leden maar van afgevaardigden van stakende arbeiders, waar de enkele AAU leden voor hun eigen standje een slaatje uit wilden slaan. Ik wijs hier voorts op hetgeen ik al over de enkelingen zei. Deze staking stond onder leiding van de R.V.O. met goedkeuring van de A.A.U. leden. Als de G.I.O. gaan hameren op het onderhandelen van de stakingsleiders met de werkgevers, hoe stel jullie je dan voor een staking te winnen of uit te breiden?

Het is ook niet nodig en zelfs onjuist om zoo op de oprichting van de W.A.O.s te gaan hakken. Alvorens op deze kwestie verder in te gaan, hoe is het mogelijk een goed looperde vergadering te houden als daar niet een leiding is? (Van een voorloepig bestuur geldt hiervoor dezelfde vraag. Ook is het niet juist dat de arbeiders door toetreding tot de W.A.O.s zich aan de G.P. bonden).

De zaak B.A. Leiden wordt volkomen onjuist voorgesteld. Integendeel op deze vergadering werd besloten tot aansluiting bij het Landelijk W.A.O. terwijl de afgevaardigden blanko mandaat kregen.

Graag zou ik willen zien het artikel waarin voorkomt dat de staking bij Clos en Leembrugge in Leiden onder leiding van de R.V.O. stond. Het is mij niet bekend dat de Tribune op deze wijze erover zou geschreven hebben.

DE RESULTATEN VAN DE R.V.O. POLITIEK.

Zie Duitsland in de grootindustrie en het Ruhrgebied. Trouwens spreek jullie onder DE TOEKOMST VAN DE R.V.O. het bovenstaande weer tegen. Immers daar heeft de R.V.O. toekomst. Het doel van de R.V.O. is de bedrijfsorganisatie, maar deze bedrijfsorganisatie is niet in één dag op te bouwen. De arbeiders zullen door zich bij de R.V.O. aan te sluiten leeren inzien dat de bedrijfsorganisatie (welke door de R.V.O. in een landelijk verband zal moeten worden gehouden) de eenige uitweg is. Daarom zou het beter zijn dat de enkelen die meenen ~~xxx~~ op allerlei manieren aan het streven van de R.V.O. afbreuk te moeten doen, zich tot taak stelden (voor zoover dit hen mogelijk is) de arbeiders van hun wetenschap te laten profiteren en den arbeiders klassebewustheid

trachten bij te brengen, niet door één afbrekende, maar opbouwende kritiek in het belang van de arbeidersklasse.

(Antwoord in een volgend nummer, Red.)

PROGRAMDISCUSSIES IN DE DUITSCHE RADEN BEWEGING.

Verschenen is Rätekorrespondenz No 7, uitgave van de A.A.U.D., waarin o.a. onze beide programbesprekingen (zie vorig P.I.C.) en onze stellingen over bedrijfskernen (zie P.I.C. van 30 Juni) zijn afgedrukt. Deze stellingen zijn ook afgedrukt door INC, de persdienst van de AAUE. Hier onder volgen

OPMERKINGEN OVER HET ONTWERPPROGRAM VAN DE A.A.U.D. DUITSCHLAND VAN P.M. U.S.A.

1. Het kapitalistisch stelsel.

Het door het Landelijk Uitvoerend Comité van de A.A.U.D. ter discussie gestelde ontwerp program gaat uit van de algemeene beschouwing van de kapitalistische maatschappelijke orde en haar productiewijze, om, via de uiteenzetting van de tegenwoordige maatschappelijke toestand over de heele wereld gezien, de redenen aan te geven voor het bestaan en voor de tactiek van de A.A.U., als eenige hefboom voor de bevrijding van de arbeidersklasse.

De tegenstellingen in het kapitalistisch stelsel, die het aanwijst, zijn wel juist, maar door de armzalige en achterlijke manier, waarop ze geformuleerd zijn, is het niet mogelijk, duidelijk het vervelproces van het kapitalisme aan te geven. Het ontwerp program wijst oorzaken aan voor de strekking tot ineenstorting van het kapitalistisch stelsel, maar dit zijn alleen de gevolgen van de werkelijke hoofdoorzaken van de crisissen en van de tegenwoordige toestand, die daaruit ontstaat, die van de voortdurende crisis of doodscrisis.

Onder de "typeerende kenteekenen" van de kapitalistische productiewijze (blz. 1 van het ontwerp program) noemt men niet het accumulatie proces, dat toch de oorzaak is van de vorige crisissen, en van die van nu. Verscherpte concurrentiestrijd, rationalisatie, werkloosheid, crisissen, enz. zijn alleen maar verhoudingen die door het accumulatieproces worden bepaald.

Het ontwerp vertoont in de ontleding van de kapitalistische crisissen verwachdingen, die met woorden worden omzeild. Dit moet worden herzien, en het wezen van de kapitalistische crisis moet in weinig, maar volkomen heldere woorden worden blootgelegd.

Als grondslag, zoo niet als uitgangspunt in de discussie over het program van de A.A.U. zouden moeten dienen de resultaten van het boek van Grossmann: "De wet van accumulatie en ineenstorting van het kapitalistisch stelsel", omdat het de werkelijke opvattingen van Karl Marx over dit onderwerp niet te weerleggen uiteenzet, omdat de strekking ervan revolutionair is en zich tegen alle sociaaldemocratische en

bolsjewistische opvattingen keert, omdat het als eenige uitweg de val van het kapitalisme propageert, en niet in de laatste plaats ook omdat de tegenwoordige wereldcrisis veel bewijsmateriaal gebracht heeft voor de opvatting van Grossmann, d.w.z. de werkelijk marxistische opvatting.

Het hoofdstuk in het ontwerp program, dat de kapitalistische "oplossingen" voor de crisis behandelt, is evenmin te gebruiken, zooals het nu is opgesteld, want de oplossing van de crisis wordt niet meer bereikt door het ontsluiten van nieuwe afzetmarkten, maar alleen nog door het proletariaat nog verder in de ellende te stoten. Nog nooit was de zin: Communisme of barbarisme - meer op zijn plaats dan nu; hij geeft de toestand weer, waarin tegenwoordig de heele wereld verkeert.

We willen probeeren, voor deze discussie de inhoud van onze opvatting over de crisis kort te formuleeren, waarbij we ons stellen op de grondslag van de resultaten van Grossmann. Deze bijdrage aan het onderwerp niet uitputten, evenmin is hiermee het laatste woord gezegd over het ontwerp program. Maar om dit vraagstuk onder de aandacht te brengen kan het misschien toch zijn werk doen.

2. De crisis.

Als we de tegenwoordige crisis beschrijven, dan is de voornaamste vraag, of het een van de regelmatig terugkeerende crisissen is, zoo als we die uit het verleden kennen; een crisis, die door een nieuwe conjunctuur en verdere uitbreidingsmogelijkheden kan worden achterhaald, of dat het een blijvende crisis is, die een strekking heeft voortdurend scherper te worden.

Wij beweerden, dat de crisis van nu zich in geen enkel opzicht van de vorige crisissen onderscheidt. Een duidelijk verschil bestaat alleen hierin, dat de strekkingen die tegen de crisis gericht zijn, die de moeilijke tijden van de vorige crisissen in nieuwe "normale perioden" veranderden, die de conjunctuur weer herstelden, en die een verdere uitbreiding mogelijk maakten, niet meer werken. De tegen de crisis gericht strekkingen, die het vallen van de winstvoet moeten tegen houden en overwinnen, (uitbreiding, concentratie, regelmatige daling van het loon, uitschakeling van groepen die meeteeren op de meerwaarde, rationalisatie, enz.), zijn in zoo sterke mate afgenomen, dat winst maken alleen nog maar mogelijk is, door het proletariaat al door verder in de ellende omhoog te drukken. Het kapitalisme heeft geen ontwikkelingsmogelijkheden meer. De crisis van nu is praktisch overwonnen en we moeten de tegenwoordige toestand absoluut als een nieuwe normale toestand zien.

De kapitalistische productie staat en valt met het werkelijkheid van de meerwaarde. De uitbuiting van de arbeiders is daarvoor de grondslag, maar tegelijk ook de alles beheerschende tegenstelling in het kapitalisme. De tegenstelling wordt daardoor uitgedrukt, dat de productiekrachten zoo hoog mogelijk ontwikkeld worden, zonder dat erop gelet kan worden, dat ze in conflict komen met de productieverhoudingen.

De ~~alleenheerschappij~~ van het kapitaal wordt tot boei voor de productiewijze, die met en onder deze heerschappij is opgekomen. De centralisatie van de productiemiddelen en de vermaatschappelijking van de arbeid bereiken een punt, waarop ze zich niet meer verdragen met hun kapitalistisch omhulsel. Dit springt. Het laatste uur van het kapitalistisch privaatbezit slaat. (Marx). Het punt waar Marx hier over spreekt, is bereikt. De tegenstelling in de productiekrachten van de kapitalistische verhoudingen is zoover gerijpt, dat we alleen nog maar kunnen spreken van een proces van verval van het kapitalistisch stelsel.

De wortel van dit proces ligt in de kapitalistische uitbuiting, en de gevolgen daarvan. Bestanddeelen van de gemaakte meerwaarde ontwikkelen het proces van accumulatie van het kapitaal, maar niet een even groote accumulatie van constant en variabel kapitaal. Het constant kapitaal ontwikkelt zich sneller dan het variabele. Deze strekking brengt de daling van de winstvoet mee. De wanverhouding tusschen constant en variabel kapitaal verscherpt de concurrentiestrijd. Dit leidt weer tot daling van het aantal bij de productie betrokken arbeiders, en omdat de arbeidskracht de eenige bron is voor waarde en meerwaarde, tot verdere daling van de winstvoet. Dit dialectisch proces, (dat hier heel primitief is geteekend) bereikte dit punt telkens opnieuw in de typische kapitalistische crisissen. Elke crisis vindt zijn oorzaak in de daling van de gemiddelde winstvoet tot het punt waar het gevaarlijk wordt, en dit punt wordt alleen overwonnen door het kweken van een nieuwe winstvoet op de grondslag van het bestaande kapitaal, waardoor het dan mogelijk wordt, de productiekringloop weer te herhalen.

Na elke crisis is de organische samenstelling van het kapitaal hooger; de wanverhouding tusschen menselijke arbeidskracht en gekristalliseerde arbeid groter. De crisis, die van deze tegenstelling (kapitalistische eigendomsverhoudingen tegenover productiekrachten) het gevolg is, wordt bij iedere terugkeer groter en scherper, tot het kapitalisme dat punt heeft bereikt, waarop de crisis niet meer kan worden overwonnen. Dat is de doodscrisis van het kapitalisme en de grondslag voor de proletarische revolutie.

Vroeger werden de crisissen overwonnen op de volgende manier:

1. Alle crisissen, waarop een normaal tijdperk en nieuwe uitbreiding volgde, werden overwonnen door de graad van uitbuiting. In verband daarmee, door het aangroeien van de massa kapitaal, wat de daling van de winstvoet moet opheffen. De afzonderlijke middelen, die tot overwinning van de crisissen leiden, zijn:
1. verscherpte uitbuiting.
2. loonsverlaging beneden de waarde van de arbeidskracht.
3. goedkoop maken van de bestanddeelen van het constante kapitaal.
4. betrekkelijke overbevolking.
5. buitenlandse handel - uitvoer.
6. groei van het aandelenkapitaal.

Deze tegen de crisis gerichte strekkingen hebben hun kracht verloren en zijn niet meer in staat, het kapitalisme weer op een gezonde grondslag terug te brengen. Deze toestand is kenmerkend voor de imperialistische periode. "Imperialisme is de periode van het monopolie-kapitaal." (Lenin). Het imperialisme beteekent de periode van de kapitalistische productie, waarin de trusts de productie zoover "gesocialiseerd" hebben, dat alleen nog maar een productie zonder winst het mogelijk zou maken, de productiemiddelen op volle kracht te laten werken. De uitbuiting van de arbeiders brengt niet genoeg meerwaarde meer op, om een winst op de totale opgehoopte hoeveelheid kapitaal mogelijk te maken. De concurrentiestrijd tusschen imperialistische groepen om de beheersching van de wereldmarkt is de strijd om de alleenbeschikking over de meerwaarde over de heele wereld.

Als verklaring van de oorzaak van de crisis verwerpen wij de overproductietheorie, die door alle schakeeringen in de burgerlijke en socialistische economie wordt voorgestaan. Deze theorie, die maar geloofd, dat als de overproductie opgebruikt is de conjunctuur weer begint, staat in tegenstelling tot de marxistische crisistheorie, die samen te vatten is in de zin: "De werkelijke hindernis voor het kapitalisme is het kapitaal zelf."

Opmerkingen:

1. Het begrip finantieel kapitaal in het ontwerp program moet worden ontleed. Verstaat men daaronder zuiver bankkapitaal, dan wijkt de opvatting (in het ontwerp) af van de werkelijke betekenis. Het finantieel kapitaal is alleen bemiddelaar tusschen de belangen van het industrie-kapitaal, dat in de kapitalistische aatschappij de toon aangeeft.
2. De houding van de A.A.U. ten opzichte van Rusland kan zich in geen enkel opzicht onderscheiden van de houding tot andere kapitalistische landen. De toestand van de Russische arbeiders is precies gelijk aan die van alle arbeiders van de heele wereld, die gebukt gaan onder de kapitalistische uitbuiting.

De arbeidersbeweging.

Deze paragraaf wordt even als de daarop volgende door ons ondersteund wat betreft het wezen van de inhoud. We zouden een betere samenvatting willen hebben van het organisatie - beginsel van de A.A.U. met hun opvattingen over de grondslag van communistische productie en distributie.

ANARCHO-SYNDICALISTISCHE ONNOZZELHEID.

We lezen in "De Syndicalist" van 29 Aug. '31 over de anarcho-syndicalistische vakcentrale centrale in Spanje (C.N.T.)

"Er is in het nationaal comité van de C.N.T. een aantal strijders die niet gelooven, dat de C.N.T. in zijn tegenwoordigen staat klaar is om de productie over te nemen; zij zouden tijd willen, veel tijd, om de C.N.T. beter te organiseren....."

We zullen er niet al te veel van zeggen. Ieder ziet duidelijk genoeg, dat ook in de anarcho-syndicalistische vakbeweging nog steeds de gedachte rondspookt, dat **HUN ORGANISATIE** geroepen is, later de productie in handen te nemen.

Een dergelijke opvatting zou nog een schijn van rechtvaardiging hebben, als ALLE arbeiders, of de groote meerderheid, in de anarcho-syndicalistische vakbeweging georganiseerd waren. Ze zouden dan nog kunnen zeggen, dat HUN organisatie de productie in handen nam. Dat is echter niet het geval en zal ook nooit het geval zijn. Nooit zal eenige organisatie de groote meerderheid van het proletariaat omvatten. De overname van de macht door de anarcho-syndicalistische vakcentrale kan daarom nooit iets anders betekenen, dan de doervoering van de dictatuur OVER de arbeidersklasse.

De overname van de macht door de arbeiders kan niet anders betekenen, dan dat ze als **bedrijfsleiders**, als bedrijfsorganisatie, in het bedrijfsleven optreden, ongeacht tot welke organisatie ze verder ook mogen behoren. Uit hun B.C.'s vormen ze dan hun Raden, die de economische en politieke macht uitoefenen. De werkelijke ordening van het bedrijfsleven gaat daarom buiten iedere partij of vakbeweging om. Maar tegelijk springt in het oog, dat er dan **n i e u w e , a l g e m e e n e e r e g e l s** gegeven moeten worden, waarin de economische Vrijheid en Gelijkheid tot uitdrukking komen en waarnaar de arbeiders het economisch leven zelf kunnen vormen.

H E T R O O D E V O L K S R E F E R E N D U M .

Motto : Hitler, Eugenbergr en Thälmann
trekken aan een strop.
Deze eenheid, proletariërs
kost je straks je kop.

Het Centraal Comité van de Communistische Partij heeft in zijn zitting van 22 Juli 1931 besloten aan het volksreferendum "voor ontbinding van de Landdag" mee te doen.

(Rote Fahne van 23 Juli 1931).

De laatste verkiezingen van de Duitse Rijksdag brachten een groote overwinning voor de fascistische partij van Hitler, de nationaal socialistischen. Dit gaf de heeren moed, ze gingen nu aan het agiteren om ook in Pruisen nieuwe Landdagverkiezingen te krijgen. Wat voor betekenis deze actie voor de arbeiders had, welke belangen hierbij voorzaten, dat kunnen we goed zien aan de hand van verschillende artikelen uit de Rote Fahne, en andere publicaties van de K.P.D.

15 October 1930. Schwenk (K.P.D.) in de Pruisische Landdag :

De nazi's willen een "volksreferendum" tot ontbinding van de Landdag doorvoeren. Wie staat achter dit referendum? Eugenbergr en het andere grootkapitaal, die ook het fascistisch bewind willen oprichten. Dit volksreferendum van de nazi's heeft alleen tot doel, de bloedheerschappij

pij van de fascistische dictatuur op te richten. Wij weigeren dit volksbedrog mee te maken.

10 April 1931. Rote Fahne :

Hoe weinig dit volksreferendum een aangelegenheid van de werkende massa's is, toont het feit, dat een van de ijverigste propagandisten voor deze Stahlhelm-actie, naast de pers van de grootkapitalist en inflatie-winst-maker Eugenbergr - de "Berlijnsche Beurskrant" is, het orgaan van de door de nazi's zoo "bestreden" bankkoningen en beursmannen.

Geen arbeider mag zich laten verleiden, om samen met deze moord en stakingbrekersbenden van de nazi's en de Stahlhelm, samen met de beurskoningen, jonkers en inflatie-winst-makers voor het volksreferendum op te marcheeren!

15 Juli 1931. Rote Fahne :

De fascistischen, vanaf de nazi's tot de volkspartij, met de Stahlhelm als vooruitgangsschoven firme - willen met hun Stahlhelm-volksreferendum de Pruisische voertroeggen voor zich veroveren.

In Pruisen willen ze het bolwerk van hun bloeddorstig fascistisch bewind, naar het voorbeeld van Mussolini, oprichten.

De Hitlerpartij heeft in Thüringen en Brunswijk voldoende bewezen, dat ze precies zoo als Brüning en Dietrich in het Rijk, of als Braun en Severing in Pruisen het Youngplan op kosten van de werkende massa's "nakomen", de arbeiders onderdrukken en de belastingschroef onbarmhartig aanzetten. Ja, de groote hanzen overtroeven nog de ministers in de andere landen.

De reactie van Stahlhelm en de zwaar-industrieële volkspartij tot Eugenbergr en Hitler roept op voor het "volksreferendum". Maar deze parlementaire comédie, terwijl de massa's honger en nood lijden, terwijl miljoenen vechten voor hun naakt bestaan, is een hoop aan het volk! Van het volksreferendum wordt niemand zat! Alleen in de strijd kan het arbeidende volk zijn vijanden van zich afhouden en zich recht verschaffen.

Strooibiljet van 18 Juli :

9 Augustus vindt het volksreferendum van de Stahlhelm plaats tegen de Pruisische regering : daarom is het de moeite, te wijzen op de rol van de Stahlhelm in Pruisen-Duitschland, en op zijn nieuwste dommevangst.

Het was de Stahlhelm, die door zijn witte garden, die hij in de dagen van de Duitse revolutie tegen de voor hun vrijheid strijdende arbeiders ophitste, dit nu ineenstortende stelsel eerst op hielp bouwen. En in de tegenwoordige Brüning-regering zit zijn kamefaad Treviranus! Hij heeft dus dit stelsel de reddende hand toegestoken. Niet het marxisme, maar het kapitalisme stort ineen! En nu meldt zich de Stahlhelm aan, om door nog scherpere terreur de vrijheidsstrijd van de onderdrukten te bestrijden, en voor de leegloopers te redden wat er te redden is.

Wij hebben geen reden Severing-Pruisen te verdedigen, maar bestrijden het zoo beslist mogelijk. Maar we willen niet de duivel met Beelzebub uitdrijven. Want het steunen van het Stahlhelmvolsreferendum beteekent niets anders.

Zoo kan het wel, zouden we zeggen. Maar hoe komt het nu, dat 22 Juli, dus binnen een week na deze laatste beide publicaties het Centraal Comité ineens omzwaait? en dit referendum voor "rood" verklaart? Waarom doen ze nu mee aan deze parlementaire comédie, aan deze dommenmoord- en stakingbrekerspanden van de nazi's en de Stahlhelm, samen met de beurskoningen, jonkers en inflatie-winst-makers, om hen te helpen om de Pruisische voedertruggen te veroveren, om in Pruisen de bloedheerschappij op te richten van het fascistisch bewind naar het voorbeeld van Mussolini, om zoo voor de leegloopers te redden, wat er te redden valt?

In de "Stahlhelm" schrijft hun leider Duesterberg :
De groote geestelijke strijd voor Duitschlands vrijheid is in een nieuw stadium gekomen! Ondanks de reusachtige noodtoestand kunnen we die met succes overwinnen.

als eindelijk sterke nationale regeeringen in Duitschland de leiding hebben.

Daarom alle krachten ingezet voor het aanstaande volksreferendum in Pruisen!

De overwinning van de nationale gedachte zal aan een nieuw, gereinigd, zedelijk en religieus vernieuwd volk nieuwe bloeitijden brengen!

Waarschijnlijk zal Moskou meer heil verwachten van een regeering van deze meer chauvinistisch ingestelde vertegenwoordigers van de Duitse "nationaal onderdrukte" bourgeoisie, dan van de meer gematigden, die toenadering tot Frankrijk en Amerika zoeken.

En dan dit:
De "Berliner Volkszeitung" wist het volgende mee te deelen, tot dusver
werd dat nog niet tegen gesproken:

De partijleiding was er vanuit Moskou voldoende op gewezen, dat de Sowjet-Unie tijdens de duur van het vijfjarenplan, wel dringend Duitsche en andere Europeesche kredieten noodig had, maar dat ze ~~ook~~ ^{ook} revolutionaire gebeurtenissen in Duitschland tijdens de industriële opbouw van Sowjet-Rusland absoluut niet kon gebruiken,

Het zou ook niet voor het eerst zijn. Na de Kapp-putsch in Maart 1920, de staatsgreep van de fascistten, waarbij zich de Rijksweermans aan sloot, braken in Duitschland overal opstanden uit. In het Ruhr-gebied wisten de arbeiders de Rijksweermans te ontwapenen en te verjagen, in het heele Ruhrgebied waren de arbeiders bewapend en ze trokken al verder Duitschland in. De fascistten zagen dat ze het niet konden houden en sloten weer vrede met de sociaal-democraten, om maar zoo gauw mogelijk weer de orde te herstellen. In die dagen was het de leider van de

De Algemeene Arbeiders-Bond?

Omdat elk arbeider moet weten, wat beteekent:

Revolutionaire Bedrijfs-Organisatie.

K.P.D., Paul Levi, die de arbeiders wist over te halen de wapens neer te leggen, onder valsche voorspiegelingen van dat ze arbeidersweeren zouden krijgen. In plaats van arbeidersweeren kwamen er groote slachtingen onder de revolutionaire arbeiders. Moskou kon toen ook al geen revolutionaire gebeurtenissen in Duitschland meer gebruiken.

In ieder geval kunnen we met voldoening vaststellen dat de Duit-
sche arbeiders meer harsens hebben dan de bolsjewiki wel zouden
willen. Maar een klein gedeelte van de bolsjewistische kiezers is er
in gevlogen. De Duitse arbeiders hebben weer eens laten zien dat de
politiek geboren moet worden uit de klasse, niet uit het een of ander
Centraal Comité van een partij, zelfs al is die partij het filiaal
van "de eenige arbeiders- en boerenstaat ter wereld".

AAN DE LEZERS :

Zoo nu en dan weet men ons van bolsjewistische zijde mee te deelen dat de uitgave van ons P.I.C. door de bourgeoisie wordt betaald. We gingen daarom eens om inlichtingen uit bij onze administrateur. Deze zei niet alle personen die wel eens geld voor het P.I.C. stuurden persoonlijk te kennen, daarom kon hij bovengemelde beweringen ook niet met stelligheid tegenspreken. Wel kon worden vastgesteld dat in ieder geval de bourgeoisie dan toch slecht afschuift. Nog steeds is het grootste deel van de kosten van ons P.I.C. afkomstig uit contributies van onze leden.

Dit is geen gezonde toestand. De opzet van ons P.I.O. is zoo : We zijn geen handelsonderneming, maar het is onze bedoeling dat het materiaal dat we uitgeven, gelezen, overdacht en besproken wordt. Nu hangt het met allerlei maatschappelijke verhoudingen samen, dat de menschen die er in de eerste plaats voor in aanmerking komen, om ons materiaal te verwerken, niet altijd over te veel geld beschikken. Daarom versturen we ons P.I.O. geheel kosteloos aan ieder die er belang in stelt. Maar daar moet dan ook tegenover staan dat degenen, die ons P.I.O. met belangstelling lezen, en die wel wat te missen hebben, dit dan ook niet uit laksheid nalaten. (Het spreekt vanzelf dat wie ons P.I.O. niet met belangstelling leest dit maar even hoort te berichten, en we zullen hem van de grootere moeite verlossen, telkens voor niks naar de post te loopen). Voor adres van de administratie, zie eerste bladzij.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMSTERDAM. GEM. GIRO C 2886

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heavier crisissen, welke in
steeds groter verknoodheid en
telkens dieper ontwijking
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongerij zijn prijsgegeven. De
thans op den voorgrond treden-
de rationalisatie van het be-
drijfsleven vernietigt het tempo
van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbe-
dersklasse den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Vierde jaargang, No 14. September No 3.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

JE MOET MAAR DURVEN !

Een vriendenhand zond ons "De TRIBUNE" van 16 Juli '31, met het
verzoek een antwoord te schrijven op het artikel, dat daarin voorkomt:
"HET LOONPROBLEEM IN DE EERSTE FAZE DER COMMUNISTISCHE MAATSCHAPPIJ"
door Karl Marx.

De zaak is deze, dat "De Tribune" lichtelijk in moeilijkheden is
geraakt met het feit, dat STALIN in zijn beruchte rede heeft aange-
drongen op 't maken van grootere verschillen tusschen de loonen van
geschoolde en ongeschoolde arbeidskrachten. Voor ons is deze kwestie
heel eenvoudig. Het Russische bedrijfsleven staat op de grondslag
van de rentabiliteit van kapitaal. Daarom is het een kapitalistische
productiewijze. Of de meerwaarde, die in het pro-
ductieproces gevormd wordt aan afzonderlijke ondernemers, aan private
kapitalisten, komt, of dat deze meerwaarde in de vorm van sociale ver-
zorging aan de arbeiders terugkeert, heft de wetten van deze kapita-
listische productiewijze niet op.

Een van deze wetten, waarnaar de rentabiliteit van het kapitaal
verloopt, is, dat de arbeidskracht van de arbeiders als "waar" ver-
schijnt, een "waar", die de staatsorganen op de arbeidsmarkt koopen.
De waarde van de arbeidskracht wordt bepaald door zijn productiekosten.
Ongeschoolde arbeid, dus arbeid, die geen extra opleiding vereischt, heeft
daarom de geringste waarde. Hoe langduriger en daarmee duurder
de opleiding tot een beroep is, des te hoger is ook de waarde van de
arbeidskracht. In het hoog-kapitalisme van de Westersche landen neemt
de ongeschoolde en half-geschoolde arbeid door het proces van de ratio-
nalisatie toe en daarmee neemt dan ook de tendenz tot het nivelleren
der loonen parallel.

Laar in Rusland is de toestand anders. Rusland had aanvankelijk
nauwelijks een industriële productie van de 160 miljoen inwoners
werkten er in 1920 ongeveer 1 miljoen in de industrie, terwijl het
heele kapitaal, dat de Russische staat in de industrie had, zelfs in
1928 nog niet meer bedroeg, dan het kapitaal van de twee groote staal
trusts in Amerika. Met de doorvoering van het 5-jarenplan begon pas